

A PESTI WEEKEND

Irja: Kovács Dénes

Vidám kiskacsák fürdenek a viharos Dunában, amikor versenyt futok kalapommal a Római-parti strandon. A kicsit nagyképűen hangzó *»Atkélés a Lidóraz«* vastábia csikorogva hajladozik az orkászertű jeges szélben, mely a budai hegyek felett havat kavar. Némi nehezteléssel gondolkodom arra a nyájas olvasóra, aki felhívta figyelmemet a Római-parti weekend viszontagságaira: *»Igen tisztelt Szerkesztő Úr! — írta. — Nagy érdeklődéssel olvasom a Haladás új rovatát, amely pesti dol-*

Munkatársunk a viharban.

gozók weekendjével foglalkozik. Szeretném, ha legközelebb megírnák azokat a lehetetlen állapotokat, amelyek a Római-parton, sokezer dolgozónak ezen a közkedvelt nyaralóhelyén uralkodnak. A Római-part nem luxushely. Árai mégis messze túlhaladják a dolgozók zsebének teljesítőképességét. Az elhanyagolt parttól, a rossz világításról, nem is beszéltek. Győződjön meg minderről Szerkesztő Úr, személyesen.»

A tavaszi hóviharról egy szót sem írt a nyájas olvasó, pedig erről is meggyőződtem személyesen, — gondolom magamban, amikor benyitok az egyik weekend-telep deszkakerítésének rozszant kapuján, amely a *»Vidám kajakosok tanyája«* büszke címét viseli. Egy felzaklatott idegzetű hörgő kutya és egy rezessorrú, kucsmás emberke fogad. Amikor megtudja, hogy nyári lakást keresek, szélesen elmosolyodik és belerug a nadrágom szára után kapkodó kutyába:

— Coki te. Hattyú! Mécc a fenébe? Olcsó szoba nem nagyon van már, — mondja aztán — mind kiadták. Egy lenne még ugyan, nem tudom megfelelő-e majd uraságodnak, mert hogy nagyon prima. Elsőosztályú. Bútorozott. Tárgyalnak róla már mások is.

Az elsőosztályú kabin, amit az öreg mutat, 1,50x2,00 méteres bűdös oda, padlóján magasan halmozódik a piszok. A bútorzata, amelyre az öreg külön is felhívta figyelmemet, emeletes sodronyágy és egy szecessziós éjjeliszekrény, melynek csempe márványlap-

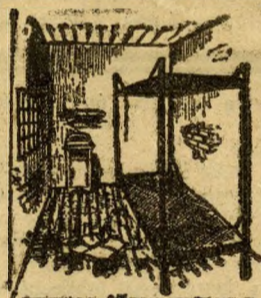
ján penészes szalámihejak a tavalyi nyarat idézik. *Ára egy szezonra 850 forint.*

— Csak 850, de nem adunk hozzá semmit. — magyarázza az öreg. — *Világítás külön van, főzni, mosni a szobában nem szabad. Ha rongálni tetszene a bútort, azt külön felszámítjuk.*

— Aztán mondja csak, öreg, hány négyzetméter ez a kabin?

— Négyzetméter, nem négyzetméter, ne is tessék számolni. 850.— ez a szoba, egy krajcárral sem kevesebb. Merthogy, tetszik tudni, megállapították legutóbb a hivatalos négyzetméter árakat, de a gazdám nem nagyon törődik vele. Azt mondja, ez átlagon felül lakás.

Három osztály állapított meg a Gazdasági Főtanács. A harmadik osztályú kabinok négyzetméterének ára egy idényre 55 forint, a másodosztályúaké 75, az elsőosztályúaké 92. Eszerint ez a 1,50x2,00 méteres búzbarlang 276 forintba kerülne, de hamarosan meg kell győződnöm arról, hogy itt a Római-parton, csak csupa elsőosztályú és átlagon felül nyári lakás kapható. Az öreg sorra mutogatja a

Ez a legolcsóbb: egy szezonra 850 forint.

»Vidám kajakos-tanya« többi lakosztályát is, amelyek mindegyike valált már gazdát, pedig legtöbbjük randább még annál is amit először láttunk.

Amikor közöljük az öreggel, hogy nem is az ár érdekel annyira, hanem inkább szép szobát szeretnénk, mindjárt ajánlkozik, hogy elkalauzol.

— Vezető nélkül el se tessék indulni, nem na-

gyon állnak szóba a parti házak gazdái a magánosokkal. Most még ki se adják, megvárják, míg minden tele lesz, akkor aztán azt kapnak érte, amit kérnek. Van itt egy ház, szép kiadó lakással. Előszoba is van a szobához, amiben akár főzni lehet, meg veranda, igaz, hogy 3500 forintot kóstdl. Az egész idényre, kérem. De mutatok én majd egy nagyon szépet, már 1500-ért is. Nem messze van, csak tessék vigyázni, mert bele tetszik esni az árokba, mert hogy nagyon piszkos ez a part.

A közvetlen Dunapart leírása külön tanulmányt érdemelne. A legnagyobb dunai szezon idején közel 5000 evezős táborozik a római légionáriusoknak ezen a régi kikötőhelyén. Nem is érli az ember, mitől olyan népszerű a Római-part. A hepehupás utat barátságatlan, fekete salak borítja. A talaj piszkos, gázos, elhanyagolt, az üres konzervdobozok és papírhulladékok között csak itt-ott bújkál elő gyér foltokban a fű, amelyen sovány kecskék legelnek éhesen. Szinte érthetetlen, hogy a világhírű fővárosi kerítészet miért nem fordít több figyelmet a dolgozóknak erre a közkedvelt nyaralójára. A parton csak villanypóznák merednek, világítás nincs.

Az 1500-as szoba sem okoz nagyobb meglepetést. Csak annyiban különbözik a 850-estől, hogy valamivel nagyobb és ha lehetséges, még piszkosabb. Helyi szokás ügylátszik, hogy a kiadó szobákon mindenáron a tavalyi piszokkal együtt akarnak túladni. Külön specialitása ennek a dunaparti szobának, hogy nem a Dunára, hanem a trágyadombra néz. Meggyőzően a tulajdonosnak, hogy majd jövő héten kijövök az asszonnyal, vezetőmmel pedig betérünk a közeli kocsmába, csónakvételről és tárolásról tárgyalni, mert a kocs-

máros egyben csónak-készítő is. Egy valamirevaló kétszemélyes túracsónak (kielboot) ára 4000 forint, de használtat már 1500—2000-ért is kapni. A csónak tárolása pedig — s ez az összeg sehol sincs benne a szoba árában — karbantartás, tisztítás és biztosítás nélkül 280 forint egy idényre.

A csónakmesterrel lódenkabátos fiatalember, tárgyal éppen egy kajak ügyében. Tőle tudom meg, hogy milyen népszerű sport az evezés. A legnagyobb szezonban vasárnaponként 100.000 ember is van a Dunán. Nagy

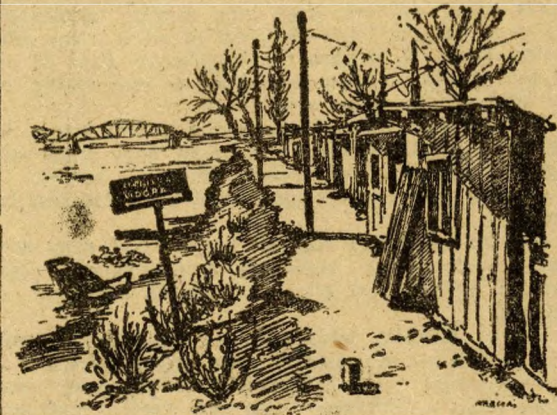
Első osztály: 1200 forint...

örömet jelentett számukra, hogy most már mindenütt szabad a kikötés. A Római-parton nyaraló dolgozók egyik legnagyobb panasza a drága közlekedés. A HEV-megálló nagyon messze van, az autóbusz pedig odavissza 4.— forintba kerül és nem lehet bérletet kapni. Olcsó autóbusz-bérlet bevezetését kérik, hogy kényelmesen és idejében érkezhessenek munkahelyeikre. Az élelmszer beszerzés az idén remélhetőleg olcsóbb lesz azáltal, hogy a Közért is nyitott fiókot. De a nyári lakásokhoz nem jár konyhaszámítást, főzőhely és a nyaralók még mindég a drága penzióárakat kénytelenek megfizetni, ha melegeget akarnak enni.

Amikor az autóbusz-megálló felé igyekszem, már jeges dara is hull. A buszt lekésem és húsz percet kell várnom a következőre.

— Várócsarnok nincs — nyugtat meg az öreg, aki nőségesen ide is elkísér. — Szép hely ez a Római-part, tetszik tudni, — mondja a bennszülöttek büszkeségével. — Istenem, hát egy kicsit piszkos, meg elhanyagolt, mit csináljunk? Nem mondom, nyáron szünnyog is van, de hát azért mégis csak idejárnak az emberek pihenni.

Az öt éves terv keretében a dolgozók nyaraltatásának fontos kérdése is oly megoldást fog nyerni, amely az összes jogos igényeket kielégíti és a kirándulóhelyeket valóban a dolgozók paradicsomává varázsolja.

A római part egyik »festőia részlete